

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. szeptember 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A különösen jelentős kárt okozó költségvetési csalás bűntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2019. február 4. napján kihirdetett 5.B.20/2016/52. számú ítéletét **helybenhagyja**.

sértett magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítottnak tekinti.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék B.20/2016/52. számú ítéletében vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §), és ezért őt 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000.-Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az összesen kiszabott 600.000.-Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére az átváltoztatásról és részletfizetés engedélyezéséről, valamint a bűnügyi költségről.

A csalás bűntette (1978. évi IV. tv. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pontja) miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet ellen az ügyész a csalás bűncselekménye miatt emelt vád alól bebizonyítottság hiányában hozott felmentő ítéleti rendelkezéssel szemben a Be. 583. § (4) bekezdése alapján a vádlott terhére megalapozatlanság miatt a bűnösség megállapítása végett, a hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt kiszabott pénzbüntetéssel szemben súlyosabb, halmazati büntetés kiszabása végett, a vádlott és védője a magánokirat-hamisítás vonatkozásában felmentésért fellebbezett.

A Fejér Megyei Főügyészség a fellebbezésének indokolásában amellet érvelt, hogy a törvényszék ítélete részben megalapozatlan, a vádlott által elvégzett munka ellenértéke, valamint a kár bekövetkezte tekintetében elfoglalt álláspontját illetően a tényállás hiányos, illetve részben ellentétes az iratok tartalmával, a részleges megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján a tényállás kiegészítésével és helyesbítésével kiküszöbölhető, s így az ítélet a felülbírálatra alkalmassá tehető. Bemutatta, hogy a tényállást mely pontokon és mivel látja szükségesnek kiegészíteni. A vádlott által a cselekményével okozott kár összegét 838.968.026,- Ft - 445.242.667,- Ft, azaz 393.725.359,- Ft-ban látta megvalósultnak, mely számítását akként vezette le, hogy a beruházás megvalósítására tehát a fentiek szerint összesen 838.968.026,- Ft lett kifizetve, s ez áll szemben a projekt bíróság által megállított készülségi fokának 572.837.257,- Ft-os értékével, ez utóbbi összegből az alvállalkozók által elvégzett és ki nem fizetett, a bíróság által megállapított 127.672.360,- Ft-os összege azonban levonandó, mert azok a részszámlák nem érték el a szükséges készülségi fokot és azokat a számlákat a vádlott sem fizette ki az alvállalkozóknak és amennyiben ezeket a projekt lezárásakor elfogadott készülségi fokban (27,45 %) és értékben (445.242.667,- Ft) nem szereplő alvállalkozói teljesítéseket is figyelembe vesszük, a 127.672.360,- Ft 33,9 %-át a vádlott által felvett előlegre kellett volna elszámolni az összeg fennmaradó része, közel 2/3-a pedig ugyancsak a megrendelő által a projektre fordított tényleges összeget növelte volna.

Kifejtette azt is, hogy a törvényszék ítéletében helyesen foglalt állást akkor, amikor megállapította, hogy a vádlott jogtalan haszonszerzés céljából tévedésbe ejtette a sértettet, illetve az elbírálásban részt vevőket, tévedett azonban abban, hogy kár nem keletkezett, illetve, hogy a vádlott károkozási szándéka még eshetőlegesen sem állt fenn. Azt valószínűsítette, hogy a vádlott egyenes szándéka nem a károkozásra irányult - bár a **A.A.** részére két részletben, mindenféle biztosíték nélkül nyújtott nagy összegű kölcsön erre a következtetésre is alapot ad, azonban ezzel és - azzal a szándékos magatartásával, hogy a rövidesen elkerülhetetlenül bekövetkező fizetéseképtelenség tudatában a projekt megvalósítására kapott előleget és a részére kifizetett számlaösszegeket nem a projekt megvalósítására fordította, hanem azokból a fizetéseképtelenség bírósági megállapításával fenyegető legégetőbb tartozásokat egyenlített ki, legalábbis belenyugodott a nagy összegű kár okozásába.

A tényállás általa előadott módosítását követően az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének a csalás büntetében való megállapítását, ezzel arányos büntetés kiszabását indítványozta. Egyebekben önmagában a hamis magánokirat felhasználása vétsége elkövetése miatt a vádlottal szemben kiszabott összesen 300 napi tétel pénzbüntetést a bűncselekmény tárgyi súlyával arányban nem állónak találta, ezért a pénzbüntetés napi tételeinek jelentős mértékű felemelését tartotta indokoltnak.

A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában a hamis magánokirat felhasználása vétsége tekintetében hozott marasztaló rendelkezése tárgyában felmentés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a Törvényszék a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett akkor, mikor megállapította, hogy a vádlott tudott a pályázati anyagban található hamis okiratokról és azt ennek ellenére nyújtotta be. Elsődlegesen az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében előadottak figyelembe vételét kérte. Arra hivatkozott, hogy a vádlotti nyilatkozatot figyelembe véve nem életszerű és egyben más bizonyítékkal nem is alátámasztott az az ítéleti hivatkozás, miszerint az a **1. Zrt.** vezérigazgatója, a mintegy 1000 oldalas pályázati anyag szignózáásával egyidejűleg "azok tartalmát megismerte" és így a hamis okiratok tudatában intézkedett. Ennek mindenben ellentmond az a tény, hogy az egyik, ilyen okiraton szereplő ajánlati biztosítékot a cég befizette, 2010.júniusában pedig az MKB Bank hitelkerete is megújításra került, így teljesen felesleges lettek volna ezen iratok felhasználása a gazdasági társaság vezetője szemszögéből. Nem tartotta azonban kizártnak azt, hogy a pályázati anyag összeállítását végző munkavállaló, a Sopron Bankkal kapcsolatban álló más személyek „igyekeztek túltejesíteni" a pályázati felhívásban foglaltakat és olyan okiratokat szereztek be, melyek tartalma valótlan volt. Arra hivatkozott, hogy a hamis magánokirat felhasználása körében csak akkor valósul meg bűncselekmény, ha a hamis a meghamisított vagy valótlan tartalmú magánokiratot felhasználják, ez minden olyan a joghatás kiváltása érdekében történt átadást, továbbítást érteni kell, amelynek folytán a magánokirat az elkövetői körön kívül álló más személyekhez kerül. A nem joghatás kiváltására alkalmas felhasználás, ha a magánokiratot nem jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására használják fel - nem valósítja meg a bűncselekményt. A magánokirat-hamisítás vétségének a megállapításához a valótlan tartalmú magánokirat felhasználása önmagában nem elégséges. Amellett érvelt, hogy e bűncselekmény csak akkor valósulhat meg, ha erre a felhasználásra valamely jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének a bizonyítása érdekében kerül sor. A nem joghatás kiváltására történő felhasználás tehát a bűncselekmény megállapítását nem eredményezheti, azokban az esetekben, amikor a hamis (hamisított vagy valótlan tartalmú) magánokirat felhasználója nem azonos a készítővel. Arra hivatkozott még, hogy a szándékos elkövetés megállapításának lényeges feltétele, hogy az elkövető tisztában legyen a magánokirat hamis, hamisított vagy valóságellenes voltával, továbbá azzal joggal vagy kötelezettséggel, amelynek bizonyítására a felhasználás megvalósul.

Álláspontja szerint vádlott előadása alapján, hogy milyen módon szignózta az okiratok lapjait, azokat nem olvasta át, így tartalmukat sem ismerte meg, így tudata nem foghatta át, hogy a pályázati anyag hamis okiratokat tartalmaz. Emellett hivatkozott arra is, hogy ezen valótlan tartalmú okiratok felesleges voltáról is beszámolt védence, mely állítását semmi nem cáfolta, gondatlan magatartással pedig ez a bűncselekmény nem követhető el. Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy védencét a felhozott vád alól a bíróság mentse fel bizonyítottság hiányában és arra is figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF13662019/1-2. számú átiratában az ügyész fellebbezését - az indítványban írtak szerint módosítva - fenntartotta, míg a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak találta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta; a tényállást szerinte azonban a Be. 592. §-a (1) bekezdésének a-b) pontjaiban és a (2) bekezdésének a-d) pontjaiban írt hibáktól, hiányosságoktól nem teljesen mentesen (hiányosan és iratellenesen) állapította meg; és a tényállásból ugyan indokolási kötelezettségének teljesítése mellett, de büntető anyagi jogszabály téves alkalmazása miatt nem vont teljes körű következtetést a vádlott bűnösségére.

A tényállást - az iratok tartalma alapján - helyesbítendőnek és kiegészítendőnek tartotta a vádlott előéleti adatai, a 1. Kft. Zrt. felszámolási eljárásával kapcsolatos időpontok, a 150.000.000 Ft előleg kiutalása kezdeményezésének napja, a projekt kivitelezése során a 1. Kft. Zrt. által kiállított számlák összege, a Magyar Államkincstár által kiutalt összeg és ennek alapján az el nem számolt összeg, a 1. Zrt. nevében A.A. magánszemélynek, a kapcsolt gazdasági társaságok közé tartozó 2. Kft.-nek, a vádlottnak, mint magánszemélynek adott kölcsönök időpontjának és összegének megjelölésével, továbbá azzal, hogy sértett magánfél polgári jogi igényét 382.005.254 Ft és kamatai iránt előterjesztette.

Megítélése szerint a törvényszék büntető anyagi jogszabályt helytelenül alkalmazott, amikor azt mondta ki, hogy a vádlott cselekménye a hamis magánokirat felhasználásán túl nem bűncselekmény. Arra hivatkozott, hogy a vádlott gazdasági társasága már a pályázat benyújtásakor jelentős finanszírozási problémákkal, fizetési zavarokkal küszködött; a szerződés aláírásakor pedig, ami a csalás elkövetési időpontját jelent(het)i, a teljesítés anyagköltség és munkadíj forrása tekintetében valódi és valós igazolás és fedezet hiányában, valamint azért, mert akkor már tudottan a 3. Kft. által indított felszámolási eljárás alatt állt - melyen nem változtatott, hogy a hitelezővel 2010. június 30-ai dátummal Megállapodást kötött, amely szerinti első részletet sem teljesítette már - nem felelt meg a pályázati feltételeknek, és nem volt objektív lehetősége a pályázat teljes teljesítésére, a kivitelezés végig vitelére, főleg nem úgy, hogy az előlegből a vádlott eredeti szándékának megfelelően főként a Zrt. korábbi tartozásait egyenlítette ki és emellett még magánszemélynek és kapcsolt gazdasági társaságnak is kölcsönöket folyósított. Felhozta, hogy az elsőfokú bíróság maga is megállapította, hogy a vádlott a hamis banki igazolásokkal az önkormányzatot megtévesztette és ezzel elérte, hogy a pályázatát érvényesnek tekintsék, azt befogadják és elbírálásra alkalmasnak találják, továbbá a vádlottat jogtalan haszonszerzési szándék vezérelte. Álláspontja szerint az önkormányzat tévedésbe ejtése (a valótlan tartalmú és hamis banki igazolással és nyilatkozattal, mert ezek hiányában a Zrt. nem is nyerhette volna meg a pályázatot, a sértett nem is kötötte volna meg a Zrt.-vel a vállalkozói szerződést) és tévedésben tartása (a vállalkozói szerződés aláírásakor még azzal, hogy a Zrt. nem áll felszámolási eljárás alatt, noha az erre vonatkozó ismételt nyilatkozat 2010. június 10-ei megtételekor is már a vádlott tisztában volt azzal, hogy a Zrt. ellen a 3. Kft. felszámolási kérelmet nyújtott be, és a tartozás rendezésére kért és engedélyezett fizetési határidő 2010. június 27-én eredménytelenül eltelt, aminek egyenes következménye a felszámolás ezt követő haladéktalan elrendelése, amin a bíróság által nem ismert Megállapodás megkötése, különösképp aztán a

Megállapodásnak időlegesen nem teljesítése nem változtatható) is megvalósult és az elkövetési magatartással okozati összefüggésben 792.802.711 Ft kár is bekövetkezett, amelynek egy része a részteljesítéssel megtérültnek tekinthető, míg 382.005.254 Ft kár nem térült meg.

A bírói gyakorlatra hivatkozással fejtette ki, hogy ha a teljesítés reális lehetősége eleve nem adott, akkor a csalás megállapítható, mégpedig azért is, mert egymagában - egyéb bizonyítékok nélkül - is abból, hogy a vádlott semmiféle reális lehetőséggel nem rendelkezik a (teljes) teljesítésre, arra kell következtetni, hogy kárt akart okozni, s nem változtat a következtetés helyességén az sem, ha esetleg a tettes korábbi hitelezőit elégíti ki - az előlegből. Arra is felhívta a figyelmet, hogy a csalás megállapításának a feltétele a visszafizetési szándék hiánya, melyre számtalan tényezőtől, de leggyakrabban a fedezet, illetve a biztosítékok hiányából lehet következtetni, a vádlotti gazdasági társaságnak a megállapított tényállás szerint (átütemezett) adótartozása volt, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, a 200.000.000 Ft szabad pénzeszköz vagy szabad hitelkeret ténylegesen nem állt a rendelkezésére, az erre vonatkozó igazolás és a 2.000.000 Ft-ról szóló ajánlati biztosíték nyilatkozat hamisítvány volt, a vádlott célja a korábban keletkezett tartozások rendezése és a kiadások fedezése, a társaság felszámolás alá kerülésének elodázása (s nem a felszámolás elkerülése) volt és ebben a gazdasági helyzetben a (magán)kölcsonök folyósításából is a vádlott bűnös szándékára lehet következtetni. Szerinte a vádlott a vállalkozói szerződés megkötésekor nemcsak, hogy olyan kockázatot vállalt, amelyben benne rejlett az az eredmény, hogy az önkormányzat kárt fog elszenvedni, hanem eleve turpis volt, a csalás megvalósulása szempontjából a kapcsolt gazdasági társaságok körében meglévő jelentős követelésállományra hivatkozásnak sincs jelentősége.

Arra is rámutatott, hogy a vádlottnak az a védekezése pedig, hogy a banki igazolás és nyilatkozat hamisságáról nem tudott s így látta el szignóval azokat is, nyilvánvalóan nem foghat helyt, életszerűtlensége miatt sem, mert a vádlott a pályázó Zrt. egyszemélyi vezetője volt, aki tudta, hogy a banki igazolás és nyilatkozat a pályázat nélkülözhetetlen feltétele, s azt is, hogy nem is a Sopron Bank a számlavezető bankjuk, hanem az az MKB Bank, amely akkor az igazolást fedezte, illetve (részben) kimerítettlen hitelkeret hiányában nem is állította volna ki.

A cselekmények minősítését az elbíráláskor hatályos Be. alapján törvényesnek tartotta, mert a vádlott bűncselekményei a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezések miatt az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint enyhébben bírálandók el.

A büntetés egyszeres enyhítését az okozott kár jelentősebb részének megtérülésére, az ítélet hatályon kívül helyezésére és a jelentős időmúlásra figyelemmel alkalmazhatónak tartotta.

Kifejtette, hogy a pénzbüntetésnek végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén nincsenek meg a törvényi feltételei, a közügyektől és a foglalkozástól eltiltásnak viszont helye van, mert a vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, bűncselekményeit pedig foglalkozásának felhasználásával, szándékosan követte el.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit azzal tartotta törvényesnek, hogy elmaradt a polgári jogi igényről a rendelkezés és teljes bűnösség esetén a vádlott a teljes bűnügyi költséget (nyomozati szak, első eljárás, megismételt eljárás) köteles viselni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla vádlott neve vádlottat mondja ki bűnösnek csalás büntetében a Btk. 373. § (6) bekezdés a) pont szerint, halmazati büntetésül börtönbüntetésre, mellékbüntetésként közügyektől eltiltásra ítélje és a gazdasági társaságban vezetői tisztségviselői tevékenységtől tiltsa el; állapítsa meg, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap; a vádlottat sértett részére 382.005.254 Ft és kamatai polgári jogi igény megfizetésére; továbbá 1.697.944 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezze; egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén megjelent ügyész perbeszédében az ügyész fellebbezését az írásbeli indítvány szerint módosítva, az írásbeli indítványát változatlan tartalommal fenntartotta és indokolta. A felülbírálat terjedelme tekintetében rámutatott, hogy a bejelentett jogorvoslati nyilakozatokra tekintettel a felülbírálat teljes körű.

Álláspontja szerint a törvényszék abszolút hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Az ítéleti tényállást - az indítványában írtak szerint- részben megalapozatlannak, hiányosnak és iratellenesnek tartotta, ám a megalapozatlanságot az iratok alapján kiküszöbölhetőnek találta.

A bűnösség, a bizonyítékok értékelése kapcsán rámutatott, hogy a vádlott bűnösségét illetően tagadott, de a tények és ezáltal (teljes) bűnössége, az egyes tanúk vallomásával, a hamis banki igazolással és nyilatkozattal, az igazságügyi okmányszakértői véleménnyel és kiegészítésével, az igazságügyi írásszakértői véleménnyel és kiegészítésével, a közbeszerzési pályázat anyagával és a 1. Zrt. pályázati anyagával, az igazságügyi könyvszakértői véleménnyel és kiegészítésével, valamint előadásával, továbbá az egyéb (ok)iratokkal bizonyított, illetve bizonyítható.

A közbizalom elleni bűncselekmény minősítését törvényesnek találta. Kifejtette, hogy a banki igazolás és a nyilatkozat hamis volt, azokat a vádlott szignójával ellátta, s a pályázat egyes feltételeinek teljesítésére felhasználta, ez alapján nem hivatkozhat tévedésre, mert „büntetőjogi felelőssége tudatában” pályázott és csatolta be a mellékleteket, tagadása csak védekezéseként értékelhető, büntethetőséget kizáró okként nem.

A törvényszék álláspontját - mely szerint nem valósult meg a csalás büntette, mert a vádlott ugyan a hamis igazolások benyújtásával megtevesztette az önkormányzatot és jogtalan haszonszerzési szándék is vezérelte, de károkozási szándéka nem volt, kárt nem okozott, az elvégzett munka ugyanis meghaladja az átvett előleg összegét, azt hogy nem áll fenn (a másodfokú hatályon kívül helyező végzésben felvetett) az elkövetéskori Btk. szerinti, az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek megsértése büntette közvetett tettesként elkövetése sem, mert ennek a támogatásnak nem a gazdasági társaság, hanem az önkormányzat volt a kedvezményezettje, az önkormányzat pedig a támogatást a jóváhagyott céllal egyezően használta fel és azt, hogy nem valósult meg a sikkasztás büntette sem, mert az előleg nem esett tételes elszámolási kötelezettség alá, az más cél(ok)ra is fordítható volt, s a vádlotti gazdasági társaság a kivitelezés egy éve alatt a felvett előleg mértékét meghaladó értékű teljesítést végzett - tévesnek tartotta. Rámutatott, hogy a közbeszerzési pályázat kiírója azért határoz meg feltételeket, mert csak azok megléte esetén hirdeti ki a pályázók egyikét nyertesnek, magától értetődő, ha a pályázó felszámolás alatt áll, a pályázónak nincsen bankgaranciája, ajánlati biztosítéka, akkor nem nyerheti el a pályázatot. Álláspontja szerint a felszámolás alatt nem állásról (ismételt) nyilatkozat, a hamis banki igazolás és nyilatkozat tehát a pályázat csalárd elnyerésének eszköze volt, amelyek nélkül a pályázó nem nyerhetett, mert a kiíró a pályázatot nem fogadta volna be.

Hivatkozott arra, hogy a csalás elkövetési időpontja a vállalkozási szerződés 2010. július 16-ai aláírása, amikor a gazdasági társaság már nemcsak fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hanem felszámolás alatt is, amiről ekkor már a vállalkozási szerződést aláíró vádlott tudott, mint ahogyan a 2010. június 10-ei felszámolás elrendelése előtt egyébként a felszámolási kérelemről és arról, hogy a tartozás kiegyenlítésére engedélyezett fizetési határidőn belül sem a tartozás megfizetését, sem a felszámolás kérővel a tartozás megfizetéséről a megállapodást nem igazolta. Szerinte alappal vonható következtetés arra is, hogy a 2010. június 30-ára dátumozott megállapodás is csak időhúzást célzott - még ha végül a felszámolást kérő meg is kapta követelését - hiszen a vádlotti gazdasági társaság már a megállapodás szerinti első részletet sem teljesítette. Felhozta, hogy a vádlotti tudattartalomra levont azon következtetés, hogy a vádlott cselekvései „előre menekülést” céloztak, lehet helyes, de ez büntetőjogilag releváns, mint ahogyan az is, hogy nemcsak a 1. Zrt. nyújtott válságos anyagi helyzetében kölcsönöket, magánkölcsönt és kölcsönt a 2. Kft.-nek, 2016. évi lejáratl magánkölcsönt a vádlottnak. Álláspontja szerint a vádlott

magatartását egészében vizsgálva ekként pedig csak arra lehet következtetni - a tiltott quasi pénzügyi tevékenység folytatása mellett, - hogy az „előre menekülés” csalási szándékú volt, s a vádlott tisztában volt azzal, hogy ez tulajdonképpen piramisjáték, amelynek végén ott a csőd, a felszámolás, s a megállapított ítéleti tényállás sem ezt kívánta elkerülni, hanem csak elodáztatni. Kiemelte, hogy a vádlott nemhogy ésszerűtlen gazdasági kockázatot vállalt, hanem egyenesen dolosus volt, a gazdasági társaságon belül pedig az előleg árbevételként szerepeltetése is csak azt a célt szolgálhatta, hogy elfedje a Zrt. valós gazdasági helyzetét.

Hangsúlyozta, hogy a csalást és a hamis magánokirat felhasználását halmazatban kell megállapítani akkor is, ha a magánokiratot a csalás eszközeként használták fel.

A büntetéskiszabás körében arra hívta fel a figyelmet, hogy a kiszabott pénzbüntetés mértéke önmagában törvényes lenne, de a vagyon elleni bűncselekmény megállapítása nyilvánvalóan súlyosabb büntetést, mégpedig szabadságvesztést és közügyektől eltiltást indukál. Az okozott kár jelentős részének megtérülésére, az elévülési időt elérő időmúlásra, a hatályon kívül helyezésre figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazását nem ellenezte, míg a fele részében letiltással sújtott rendszeres havi jövedelemre és a vádlott vagyontalanságára tekintettel a pénzbüntetés kiszabását - végrehajtandó szabadságvesztés mellett - mellőzendőnek tartotta. A foglalkozástól eltiltás szükségessége mellett is érvelt azzal, hogy a vádlott a gazdasági társaság vezetése körében követte el csalását. A törvényi középértéktől lefelé eltérést és az enyhítő szakasz alkalmazását az enyhítő körülmények jelentős nyomatékára tekintettel lehetségesnek tartotta.

Egyéb rendelkezések körében felhívta a figyelmet arra, hogy a polgári jogi igény elbírálása eleve elmaradt, míg a szabadságvesztés kiszabása esetén a feltételes szabadságról is rendelkezni kell. A lefoglalt iratokra vonatkozó rendelkezések álláspontja szerint törvényesek. A bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés viszont a bűnösség teljes megállapítása esetén akként lehet törvényes, hogy annak teljes összege megfizetésére a vádlott köteles.

A vádlott védője perbeszédében felhozta, hogy a megismételt eljárás nem hozott semmi új bizonyítékot az ügyben. Felhívta a figyelmet arra, hogy ténybeli tévedés, hogy felszámolási eljárás volt folyamatban, ezeknek az eljárásoknak az eredményére, azok célszerűségére a könyvszakértő is választ adott. Kiemelte, hogy a védelem az egész eljárás során következetesen, minden részletre kiterjedő, okiratokkal alátámasztott vallomást tett. Az elsőfokú bíróságnak a felmentő rendelkezésével érintett csalás büntette kapcsán egyetértett az elsőfokú bíróság által állítottakkal. Hivatkozott arra, hogy ebben az időszakban ez a vállalkozás több más projektet befejezett, nem igaz, hogy ez egy előre menekülés, pénzkiszívási tevékenység volt. Egyetértett a könyvszakértő megállapításaival annyiban, hogy a gazdasági válságot követően ez a cég kiemelkedett abban a tekintetben, hogy jóval pozitívabb gazdasági helyzetben volt, meglepő módon a 2010-2011-es években nyereséget is mutatott ki, ebben az időszakban következett ez a velencei projekt, amellyel kapcsolatban ezt a pályázatot be kellett nyújtani. Rámutatott, hogy a Székesfehérvári Törvényszék a csalás tekintetében bizonyíték hiányában mentette fel a vádlottat, semmi nem történt a megismételt eljárás során, ami új bizonyítékkal szolgált volna a törvényszék felé, így a vádlott tudattartalma sem került cáfolatra. A hamis magánokirat felhasználásának vétsége tekintetében hivatkozott arra, hogy védelem szignózta a lapokat, kétségbe vonta, hogy milyen alapon állítható, hogy a pályázati anyagot szignózó vezérigazgató nagyobb tudattartalommal bírt, mint a pályázati anyagot összeállító személy. Rámutatott, hogy a törvényszék mindent megtett, amit a Fővárosi Ítéltábla előírt, az indokolási kötelezettségének eleget téve, mérlegelési jogkörében hozta meg felmentő határozatát a csalás büntette tekintetében. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezését hagyja helyben, míg a marasztalást tartalmazó rendelkezés vonatkozásában a vádlott felmentéséről rendelkezzen.

Utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a vádlott mindkét bűncselekmény vádja alóli felmentését kérte.

Az ítélet tábla a két oldalról érkező több irányú fellebbezési kérelmekre és a fellebbeviteli főügyészési átiratban foglaltakra, valamint a nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált, melynek eredményeképpen a főügyésznek a vádlott bűnösségének különösen jelentős csalás büntetében történő megállapítására és súlyosabb (halmazati) büntetés kiszabására irányuló fellebbezését, valamint a vádlott és védője felmentésre irányuló fellebbezését a magánokirat vétsége vonatkozásában nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az eljárása során az ítélet tábla abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítélet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, a törvényszék nem észlelt.

A törvényszék az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan hibát, hiányosságot, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna.

elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatásoknak megfelelően meglehetősen széles körben és minden szükséges vonatkozásban feltárt és rögzített bizonyítékhalmaz tárgyalás anyagává tételére, illetőleg a tárgyalási szakban még szükségessé váló bizonyítási részecselekmények lefolytatására perrendszerűen került sor.

A bizonyítás alapvetően a személyi típusú, illetőleg az okirati jellegű bizonyítékokra épült, emellett a tárgyalási szakban is szerteágazó bizonyítás folyt, vádlott neve vádlott és a tanúk meghallgatásán kívül okiratok bemutatására, igazságügyi könyvszakértői vélemény és írásszakértői vélemény ismertetésére is sor került, amelyek együttesen elősegítették az ügy érdemének megalapozott megítélését.

A bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték, a bizonyítási eljárás lefolytatása terén ilyen szempontból sem található kifogásolnivaló. A lefolytatott bizonyítás teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során lényeges résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a terhelti és tanúkihallgatások, az egyéb eljárási cselekmények szabályozott rendben folytak.

A törvényszék a feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében értékelési körébe vonta, összefüggéseiben foglalkozott az összes olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélése terén a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott.

Indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor részletesen számba vette vádlott neve vádlott vallomásait, hivatkozott a hamis magánokirat felhasználása vétségének kapcsán **B.B., C.C., D.D., E.E., F.F.** tanúk vallomásaira, az igazságügyi okmányszakértői vélemény megállapításaira, a csalás büntetése tekintetében **G.G., H.H., I.I., J.J., K.K., L.L., M.M., N.N., O.O., P.P., Q.Q., E.E., R.R.** tanúk vallomása, a felolvasott tanúvallomásokra, a csatolt iratokra, az igazságügyi könyvszakértői

véleményre, a beruházáson a 1. Zrt. megrendelése alapján alvállalkozóként dolgozó gazdasági társaságok képviselőinek nyomozati vallomására; a 111/A-2008-0006. számú támogatási szerződésre, melyet a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség mint támogató képviseletében eljáró Közép-Dunántúli Regionális Fejlesztési Ügynökség Közhasznú Nonprofit Kft. (VÁTI) mint közreműködő szervezet és a XY Önkormányzat, mint kedvezményezett nevében eljáró L.L. polgármester kötött 2008. december 29-én; a 1. Zrt. gazdasági helyzete, alkalmazottainak száma és árbevételei tekintetében a Zalaegerszegi Törvényszék 4.G.40059/2012/150. számú jogerős ítéletének tényállására, továbbá a Zalaegerszegi Járásbíróság 14.B.70/2014/11. számú jogerős ítéletének tényállására; az egyéb okirati bizonyítékokra, úgy mint az önkormányzat által közzétett ajánlati felhívás tartalmára és a pályázati anyagra; a vállalkozói szerződésre és annak 1-es számú módosítására; az MKB Bankkal a zrt. által kötött hitelszerződések tartalmára; a bíróság által beszerzett fakivágási engedély és vízjogi engedélyek, a banki nyilatkozat, a Magyar Államkincstár irata valamint a nyomozati iratok mellékletének I-es kötetében található támogatási szerződés és annak módosításait tartalmazó okiratokra, azaz minden egyéb fontos adatot tartalmazó iratra, amelyek közvetlen vagy közvetett információt adtak a terhelt cselekvőségével kapcsolatban.

Ezen - főként személyi és okirati - bizonyítási eszközöket egymással egybevetette, kellő részletességgel megindokolta, hogy mire alapozta az egyes ítéleti tényállásrészeket. Mindennek következtében az ítélet tábla a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott, a másodfokú felülbírálat valamennyi ismert bizonyítékra kiterjedt, az értékelésbe a fellebbviteli eljárás során is bevonható volt az elsőfokú bíróság által megfelelően számba vett és mérlegelt adathalmaz.

Az időrendben tényállásba szedett cselekménysorban jól látható a terhelt tevékenységének alakulása és folyamata. Az elsőfokú bíróság e körben alapos vizsgálata alá vonta a pályázat benyújtásának és a vállalkozói szerződés megkötésének, valamint teljesítésének körülményeit egészen addig, amíg a vádlott vezérigazgatói minőségben a zrt-t képviseletére jogosult volt, azon túl pedig annyiban, hogy feltárta, milyen teljesítések történtek még a zrt. részéről, illetve a felszámoló működése során milyen tevékenységet végzett a vállalkozói szerződés körében, illetve a "fa" zrt. részére milyen kifizetések történtek még.

Az elsőfokú bíróság e körben tett indokolásával és a fellebbviteli főügyésztség álláspontjával is egyetértett az ítélet tábla abban, hogy a nem foghat helyt a büntetőjogi felelősség hárítása a hamis magánokirat felhasználása vonatkozásában. E körben a törvényszék mindenre kiterjedően vizsgálta a vádlotti védekezést és a többi fent felsorolt rendelkezésre álló bizonyítékot. A vádlott felelt a pályázati anyagban beadott iratok valóságtartalmáért, nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy a Sopron Bank nem a zrt. számlavezető bankja, ekként az igazolások csakis valótlan tartalmúak lehetnek, az MKB Bank pedig nem adott volna ki ilyen tartalmú igazolásokat, ekként a védekezése nem eredményezhette gondatlan megatartásának megállapítását másodfokon sem, mivel az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárás során beszerzett valamennyi adatból levont következtetései okszerűek és logikusak.

Ugyancsak a törvényszék okfejtésével értett egyet az ítélet tábla a csalási cselekmény tekintetében is. A vád e tekintetben röviden összefoglalva abban állt, hogy a vádlott a pályázatot elbíráló XY Önkormányzatot olyan lényeges körülmény tekintetében szándékosan megtévesztette volna, amelynek megléte a pályázat érvényes benyújtásának feltétele (200.000.000,- Ft-os pénzeszköz vagy hitelkeret megléte) volt és ezzel az lett volna a célja, hogy a pályázati kiírást megnyerve az előleg összegéhez jogosulatlanul hozzájusson ellenszolgáltatás nélkül és ezzel okozati összefüggésben kárt okozzon. A vádirati tényállás tartalmazta azokat a körülmények is, melyek a vádhatóság álláspontja szerint fentieket ténybelileg alátámasztották és ezzel összhangban pontosan

tartalmazta az okozott kár nagyságát is, mely megegyezett a 1. Zrt. nevében XY Város Önkormányzatával kötött vállalkozási szerződés alapján a vádlott által felvett 549.979.376,-Ft előleg összegével.

Az ítélezés alapját és vádhoz kötöttségét meghatározó Be. 6. § - mely kimondja, hogy a bíróság vád alapján ítélezik; a bíróságnak a vádról döntenie kell, a vádon túl nem terjeszkedhet; a bíróság csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről dönthet és csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz - foglalja össze a *vádeltv valamennyi részelemét*. A *vádeltv* funkciómegosztás érvényesülésének fontos garanciája mely abban ölt testet, hogy a bíróság eljárása csak a vád alapján és a vád keretei között történhet. Az Alkotmánybíróság szerint a *vádeltv* lényege: „... alapján véve három elem alkotja: a perbeli funkciók megosztása, a vádló váddal való rendelkezési joga, a bíróság vádhoz kötöttsége mind az eljárás bírósági szakaszának megindítása, mind annak lefolytatása, mind pedig az ítélelhozatal során.” (14/2002. (III.20.) AB határozat <<https://uj.jogtar.hu/>>)

A vád keretei között a „törvényszék a bizonyítási eljárás során lényeges körülménynek tekintette annak felderítését, hogy a vádlott, illetve az általa irányított gazdasági társaság a kivitelezés során a szerződésben vállalt kötelezettségeit teljesítette-e, illetve milyen mértékben és a teljes kivitelezés végül a vádlottnak felróható olyan okból maradt-e el, amellyel már a szerződés megkötésekor tisztában volt, csak annak következményei tekintetében bár azokat előre látta, legalább közömbösséget tanúsított. Helyesen ítélte meg a törvényszék, hogy „e körülmények tisztázása a törvényszék álláspontja szerint feltétlenül szükséges volt a csalás büntette megvalósulása körében”.

Az ítélet indokolása szerint: „Ennek eredményeként tudta azt rögzíteni, hogy a vádlott, illetve az általa irányított gazdasági társaság a vállalkozói szerződésben foglalt kötelezettségeit a lehetőséghez képest teljesíteni próbálta, a kivitelezést megkezdte, a kivitelezést akadályozó körülményeket a megrendelő felé jelezte, az akadályok következtében kialakult időbeli csúszást technológia módosítás ajánlásával rövidíteni próbálta, a kivitelezési munkálatokba saját munkaerő mellett alvállalkozókat vont be, a vádlott a ... beruházásnak az egyéb párhuzamosan futó kivitelezési munkálataikkal szemben elsőbbséget adott, majd látva, hogy az eredetileg meghatározott teljesítési határidőt tartani nem tudják a vállalkozói szerződést módosították, a határidőt három hónappal meghosszabbították. Emellett jelentős értékű, több mint 550.000.000,- Ft-ot meghaladó értékű munka elvégzéséről gondoskodott.”

Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy „arra, hogy mi az elkövető szándéka a sértett megtevesztésekor - konkrét terhelti nyilatkozat hiányában - az általa utóbb, a sértetti jognyilatkozatot követően tanúsított magatartásból lehet következtetni. ... A vállalkozói szerződés természetéből következően ugyanis a vállalkozói díj részét képező előleg kifizetésével a megrendelő vagyonában időleges - a szerződés teljesítéséig tartó - értékcsökkenés következik be, amely azonban büntetőjogi értelemben vett kárrá csak az által válhat, ha a vállalkozó a szerződésben foglaltakat egészben vagy részben nem teljesíti és ez a nemteljesítési szándék, illetve a szerződésszerű teljesítésre való képtelenség a részéről már a szerződés megkötését megelőzően fennállt, illetve ismert volt.

A törvényszék eljárásában törvényes mérlegelő tevékenysége alapján azt állapította meg, hogy ez a nemteljesítési szándék, illetve a szerződésszerű teljesítésre való képtelenség a részéről már a szerződés megkötését megelőzően fennállt volna, illetve ismert lett volna minden kétséget kizáróan nem bizonyított. „A szerződés megkötésekor mind teljesítési készsége, mind képessége fennállt, nem vállalt nagyobb kockázatot, mint amekkora a gazdasági tevékenységére alapozottan indokoltnak tekinthető mértékű volt.”

Megjegyezte a törvényszék, hogy „figyelemmel az elvégzett, illetve az alvállalkozókkal elvégeztetett munka értékére, mely nem csak elérte, de meg is haladja az átvett előleg összegét, csalási, azaz büntetőjogilag értékelhető kár nem is következett be. Károkozási szándék, illetve tényleges kár, mint tényállási elem hiányában pedig a csalás büntette nem valósul meg.” Ez az indokolás helytálló, melyhez hozzá kell tenni azt, hogy az elvégzett munka értéke nem csak az átvett előleg összegét haladja meg, hanem az egész összeget, mely a vállalkozási szerződés alapján a 1. Zrt. részére kifizetésre került. Itt utal vissza az ítélet tábla arra, hogy a Fejér Megyei Főügyészség B.515362011/171. számú vádirata nem a beruházás megghiúsulását vagy az ebből plusz költségeket tekintette kárnak, hanem az átvett előleg összegében jelölte meg a csalárd magatartással okozati összefüggésben keletkezett kár összegét.

Összességében a védelmi érvelések és az ügyészi átiratban írtak elsősorban a bizonyítékok értékelését támadták, mellyel szemben az elsőfokú bíróság azonban logikus és teljes körű mérlegeléssel túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amely összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, azonos bizonyítási anyag mellett a fellebbezési eljárásban a törvényesen elvégzett mérlegelési tevékenység alappal nem támadható és a hamis magánokirat felhasználásának vétsége tekintetében a felmentésre irányuló törekvések, míg a csalás büntette tekintetében a bűnösség megállapítását célzó ügyészi okfejtések nem foghattak helyt, az elsőfokú bíróság álláspontjával és annak indokolásával az ítélet tábla egyetértett.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kis mértékben szorul pontosításra és kiegészítésre, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján és a vádlott által a személyi körülményei tekintetében a nyilvános ülésen előadottak alapján a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

vádlott neve vádlott a 4. Kft-nél dolgozik építésvezetőként, havi jövedelme 210.000.-Ft.

vádlott neve vádlottat a Zalaegerszegi Járásbíróság 14.B.70/2014/11. számú ítéletével helyesen 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 2.000.-Ft-ban állapította meg.

Az ítélet tábla a tényállást az ítélet 6. oldalának utolsó előtti bekezdése úgy helyes, hogy a 2010. szeptember 27. napja a 1. Zrt. ellen a 5. Kft. kérelme alapján indult eljárás folytatása kérésének napja, a felszámolási eljárás 2010. február 8. napi kérelem alapján 2011. május 20. napján kelt és 2011. szeptember 8. napján jogerős határozattal került elrendelésre

Az ítélet tábla a tényállást az ítélet 11. oldala utolsó bekezdésének 2. sorában akként pontosítja, hogy a 150.000.000.-Ft előleg kiutalása kezdeményezésének napja 2010. augusztus 24. napja volt . (bírósági iratok 17. sorszám alatti tájékoztatás)

Az ítélet tábla a tényállást az ítélet 13.oldala 3. bekezdése után azzal egészíti ki, hogy a projekt kivitelezése során a 1. Zrt. 827.170.151 Ft értékben állított ki számlát az elvégzett és leigazolt teljesítései után, a Magyar Államkincstár 792.802.711 Ft-ot utalt a Zrt. számlájára. (nyomozati iratok XVI. kötet 5. oldal, igazságügyi könyvszakértői vélemény 4748. oldal és 11. számú melléklet-nyomozati iratok XXI. kötet, 46. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal).

fentiek szerint történt pontosítással az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt hiányosságoktól. A tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt, mely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett vádlott neve vádlott bűnösségére a hamis magánokirat felhasználásának vétsége tekintetében, és okszerűen döntött a vádlott felmentéséről a csalás büntette tekintetében, a bűncselekmények minősítése és megnevezése is helyes.

A hamis magánokirat felhasználása vétsége tekintetében az ítélet tábla osztotta a törvényszék álláspontját a rendbeliség tekintetében. A bűncselekmény jogi tárgya a polgári jogi jogviszonyok során megvalósuló ügyleti forgalomban a magánokiratok valódiságába vetett közbizalom. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a hamis magánokirat felhasználása vétsége esetében a bűncselekmény rendbeliségét nem a felhasznált okiratok száma, hanem - mivel a közbizalom ennyi esetben sérül - azoknak a jogviszonyoknak a száma határozza meg, amelyekben a felhasználásra sor került. A 2 db valótlán igazolás egy jogviszonyban került felhasználásra, ekként 1 rb hamis magánokirat felhasználásának vétségeként értékelhetőek.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a vád tárgyává tett, illetve a törvényszék által a tényállásban megállapított magatartás megvalósította-e az 1978. évi IV. tv. 314. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző, az európai közösségek pénzügyi érdekeinek megsértése büntettét, mely a jelenleg hatályos Btk. 396. § (1) bekezdésének c) pontjában megfogalmazott költségvetési csalás büntette keretében szabályozott, illetve azt is, hogy megvalósította-e az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. tv. 317. § (1) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás büntettét, esetleg annak (6) bekezdés a) pontja szerinti fordulatát az igazolt teljesítés (445.000.000,- Ft) feletti előlegrész tekintetében.

Az ítélet tábla egyetértett a törvényszék e körben tett megállapításával és annak indokolásával is, vádlott neve vádlott tekintetében ezen bűncselekmények elkövetése sem állapítható meg, az anyagi jogi szabályoknak megfelelő az a döntése, hogy a csalás büntettének vádja alóli felmentés mellett nem látta vádlott neve vádlott felelősségét megállapíthatónak sem más gazdasági, sem más vagyoni elleni bűncselekményben.

Az ítélet tábla a fellebbezési főügyésznek a tényállás azon - váddal egyező adatokat tartalmazó - kiegészítésére tett indítványát, mely szerint a vádlott **1.** Zrt. nevében kölcsönt adott egy magánszemélynek, a kapcsolt gazdasági társaságok közé tartozó **2.** Kft.-nek, míg a **2.** Kft. is kölcsönt adott hosszú távra 2016. évi lejáratú a vádlottnak, mint magánszemélynek azért nem látta megalapozottnak, mert fenti tények hatásának vizsgálata, azoknak a vádlott vádban írt csalárd előleg megszerzési magatartással összefüggése már nem bírt jelentőséggel akkor, amikor megállapításra került, hogy a vádlottat károkozási szándék nem vezérelte és magatartásával okozati összefüggésben nem keletkezett kár, Az 1978. évi IV. tv. 297. §-ban, illetve a Btk. 405. §-ában körülírt tartozás fedezetének elvonása büntettének vagy az 1978. évi IV. t. 290. §-ában, illetve a Btk. 404. §-ában körülírt csődbűncselekmény büntettének vagy esetleges elkövetési magatartásaként pedig vád nem róta azokat a vádlott terhére.

Az bíróság maradéktalanul feltárta a büntetéskiszabási körülményeket, melyek alapján a vádlott terhére rótt bűncselekmény általános és konkrét társadalomra veszélyességével vádlott neve vádlott

társadalomra veszélyességével arányban álló, a büntetés célját szem előtt tartó, a bűnösség fokához és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez arányban álló joghátrányt alkalmazott.

Az első fokon eljáró bíróság okszerűen és helytállóan indokolta meg, mely okokra figyelemmel tartotta szükségesnek a pénzbüntetés kiszabását, az napi tétel összegének a meghatározása is megfelel a vádlott személyi és jövedelmi viszonyainak.

A kiszabott pénzbüntetés törvényes, szükséges és arányos, alkalmas a büntetési célok elérésére, annak enyhítése nem indokolt.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, az ítélet jogi indoklása teljes.

A Be. 571. § (1) bekezdése szerint a bíróság a polgári jogi igény érdemében határoz ítélettel, annak helyt ad vagy azt elutasítja, a Be. 571. § (2) bekezdés kimondja, ha a bíróság az ítéletében megállapítja a bűncselekménnyel okozott kár vagy vagyoni hátrány összegét, illetve a bűncselekmény elkövetési értékét, ezen összeg mértékéig az előterjesztett polgári jogi igényt érdemben el kell bírálni.

Tekintettel arra, hogy a törvényszék az ítéletábra által helybenhagyott ítéletében a bűncselekménnyel okozott kárt vagy vagyoni hátrányt nem állapította meg, sértett magánfél polgári jogi igényét érdemben nem bírálta el, azt az ítéletábra egyéb törvényes útra utasítottak tekintette.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a Székesfehérvári Törvényszék 2019. február 4. napján kihirdetett 5.B.20/2016/52. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Ítéletábra határozatát a Be. 605. § (4) bekezdése alapján röviden indokolta.

Győr, 2019. szeptember 4.

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bíró. Péntek László sk. a
tanács elnöke. Csák Csilla sk. bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 5.B.20/2016/52. számú ítélete 2019. szeptember 4. napján jogerőre emelkedett.

. Péntek László sk.
a tanács elnöke